

Vergaderd zijn op grondslag van Mattheüs 18:20

J.N. Voorhoeve

Mattheüs 18:20:

Want waar – plaats
twee of drie – getuigenis
vergaderd – gemeenschap
vergaderd zijn – afzondering
tot Mijn Naam – gezag
daar ben Ik – tegenwoordigheid
in het midden van hen – Middelpunt

Een zevenvoudige waarheid waarvan de eerste **vier aspecten** in betrekking staan tot ons en onze verantwoordelijkheid en de volgende **drie** ons wijzen op de Persoon van de Heer en op Zijn heerlijke belofte.

Vergaderen op grondslag van Mattheüs 18:20

‘Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen.’

Het is een kostbare waarheid die ons in deze woorden, die we kunnen lezen in Mattheüs 18:20, wordt voorgesteld. Eigenlijk zijn in deze heerlijke uitspraak van de Heer Jezus Zelf zeven belangrijke waarheden verenigd die zich alle groeperen rondom Hem Die het Middelpunt van de Zijnen is; het Middelpunt van hen die in Zijn gezegende Naam vergaderd zijn. Deze zeven waarheden (of deze éne waarheid in haar zevenvoudige vorm) wijzen ons achtereenvolgens aan:

1. de plaats waar de gelovigen vergaderd zijn;
2. het getuigenis dat zij vormen;
3. de gemeenschap waartoe zij gebracht zijn en die zij beoefenen;
4. het standpunt van afzondering dat zij innemen;
5. het gezag waarvoor zij zich buigen;
6. de tegenwoordigheid van de Heer Die in hun midden wordt gevonden;
7. het middelpunt waaromheen allen vergaderd zijn.

Laten we deze belangrijke waarheden één voor één behandelen, opdat het ons duidelijk wordt hoe alles zich beweegt om de Persoon van Christus. Hij die het Middelpunt van de waarheid is En opdat ons oog en hart gericht worden op Hem die het Middelpunt van de eenheid van Gods kinderen is!

1. Waar

Het woord ‘waar’ waarmee onze tekst begint en dat nauw samenhangt met het woord ‘daar’ dat verderop wordt genoemd, maakt duidelijk dat de Heer Jezus Zelf aan de Zijnen een plaats aanwijst waar Hij belooft in het midden van hen te zullen zijn. Wanneer het namelijk gaat om de eredienst, is het nooit van onze wil afhankelijk waar en hoe deze moet plaatsvinden. Over het ‘hoe’ spreken wij zo God wil een andere keer. Nu willen wij aantonen dat God ons niet de vrijheid laat om het ‘waar’ te kiezen, om zelf de plaats te bepalen waar wij Hem hebben te aanbidden.

In de geschiedenis van Israël komt dit zeer duidelijk naar voren. In Exodus 20:24-26 lezen wij: ‘U moet voor Mij een altaar van aarde maken en daarop uw brandoffers en uw dankoffers ... Op elke plaats waar Ik Mijn Naam zal laten gedenken, zal Ik naar u toekomen en u zegenen. Maar als u voor Mij een stenen altaar maakt, mag u dit niet bouwen van gehouwen stenen, want als u ze met uw houweel bewerkt, ontheiligt u ze. En u mag niet langs trappen naar Mijn altaar klimmen, opdat uw naaktheid daarop niet zichtbaar wordt’.

Het altaar is het heerlijk type van het Middelpunt, want in de Persoon en door het werk van Jezus Christus komen God en de zondaar samen. God is zó nabij de zondaar gekomen, dat niet de zondaar zelf iets heeft te verrichten of tot Hem heeft op te klimmen. Geen houwijzers van zelfwerkzaamheid of trappen van eigengerechtigheid mogen gevonden worden bij Zijn altaar, bij de plaats waar God en de mensen elkaar ontmoeten. De God van Israël Zelf wees Zijn volk deze plaats aan waar Hij een gedachtenis van Zijn Naam zou stichten. God stond niet toe dat men dit naar eigen inzicht of geloven zou. *Hij Zelf* zou de plaats kiezen onder al de stammen om er Zijn Naam een gedachtenis te stichten, en naar die plaats moest de Israëliet gaan, want daar woonde God, daar zou Hij zegenen, daar moest men zijn offeranden brengen. Week men daarvan af, dan werd dit aangeduid als ongehoorzaamheid;

maar handelde men naar deze aanwijzing, dan had men de goedkeuring van de Heer. Nadat het volk gezondigd had tegen God, door het gouden kalf op te richten, werd de tent van Mozes, als de tent van de samenkomst, buiten het leger geplaatst. En wij lezen dan de treffende woorden: 'Zo gebeurde het dat ieder die de HEERE zocht, naar de tent van ontmoeting moest gaan, die zich buiten het kamp bevond' (Ex. 33:7).

De vrome Israëliet moest dus zoeken naar de plaats *door de Heer aangewezen*, waar hij de Heer Zelf vinden kon. In Deuteronomium 12:5-7 lezen wij: 'Maar naar de plaats, die de HEERE, uw God, uit al uw stammen uitkiezen zal om Zijn Naam daar te vestigen, naar Zijn woning moet u vragen en daarheen komen; Daarheen moet u uw brandoffers brengen, uw slachtoffers ... en daar moet u voor het aangezicht van de HEERE, uw God, eten en u verblijden'. En zij worden in dat hoofdstuk verder vermaand om zich ervoor te hoeden op alle plaatsen die zij zien zouden, te offeren, maar, al was die plaats ook ver van hen, toch, in betrekking tot hun heilige dingen, te komen tot de door de Heer verkoren plaats (zie ook Deut. 16:5).

Ook Salomo spreekt over de plaats die God Zelf had aangewezen, en vraagt Hem op die plaats te horen naar de smekingen van Zijn volk. En zelfs de teruggekeerden uit de ballingschap van Babel verzamelden zich als één man op de plaats door God aangewezen, en bouwden er het altaar van de God van Israël, waarbij ze het op zijn stelling vestigden, hoewel er verschrikking rondom hen was vanwege de volken der landen (Ezra 3:2-3).

Al in het heerlijk verlossingslied door Mozes en de kinderen Israëls aan de overzijde van de Rode Zee gezongen, lezen wij de geloofswaarden: 'U zult hen brengen en hen planten op de berg die Uw eigendom is, Uw vaste woonplaats, die U gemaakt hebt, HEERE, het heiligdom Heere, dat Uw handen gesticht hebben' (Ex. 15:17).

Zó is het nu ook in betrekking tot de Gemeente. Haar is niet een stad of gebouw aangewezen waarin zij haar eredienst moet houden, maar zij zelf is het gebouw, de tempel, waarin God door Zijn Geest woont (Heb. 3:6). De Heer Jezus heeft gezegd: 'Er komt een uur dat u noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden ... Maar er komt een uur en het is er, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid' (Joh. 4:21-24).

De eredienst is dus niet meer in Samaria of Jeruzalem, en wij moeten niet naar een andere zichtbare plaats op aarde zoeken als de plaats waar wij heen zouden moeten gaan om te aanbidden. Nee, wij moeten aanbidden in geest en in waarheid, met die mensen die God ook op die manier aanbidden. En wij hebben te zoeken naar de zedelijke aanwijzingen die Gods Woord ons geeft, om te kunnen begrijpen op welke manier de dingen die vroeger geschreven zijn, nu moeten worden toegepast.

De uitdrukking 'in geest en in waarheid' geeft aan het vlees of aan de wil van de mens niet meer plaats dan de wet deed, integendeel: zodat wij niet vrij zijn om de beginselen van het vergaderen of de orde van de eredienst naar eigen inzicht te bepalen, evenmin als de Israëliet hierin vrij was. Geen mens mag zich het gezag aanmatigen, geen vereniging van mensen zich het recht veroorloven zelf te bepalen waar de plaats voor de eredienst is.

Nee, het komt alleen de Heer toe om te zeggen waar Hij Zijn Naam zetten zal; en daar waar

Hij Zijn Naam zet als middelpunt, daar is de plaats van het vergaderen. In Mattheüs 28 lezen wij: 'En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; *daar zult u Hem zien*'. En later: 'Bericht Mijn broeders, dat zij heengaan naar Galilea, en *daar zullen zij Mij zien*'. Terwijl ons wordt meegedeeld dat de discipelen naar de berg gingen *waar de Heer Jezus hen naartoe had geroepen*.

Rondom het altaar hadden de teruggekeerden uit de Babylonische gevangenschap hun erediensdienst, ook toen er geen tempel was. En rondom de Persoon van de Heer Jezus en Zijn volbracht offer hebben de gelovigen nu hun erediensdienst, ook al merken we niets meer van de eenheid van de Gemeente in haar geheel. Waar de Heer is, daar moeten *ook wij zijn*. Hij Zelf bepaalt de plaats waar Hij de Zijnen wenst te zien. En het is onze roeping naar de Heer te zoeken, die het Middelpunt van de Zijnen, het Middelpunt van de eenheid is.

Hij zegt tot allen die Zijn broeders zijn dat zij tot Hem moeten komen. Zoals in Hebreëën 13:13 gezegd wordt: 'Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen', terwijl de nadruk wordt gelegd op het '*tot Hem*' uitgaan. Zich afzonderend van de legerplaats waar Hij is buiten geworpen en dus niet is te vinden, ontmoet men Hem buiten de legerplaats en buigt daar voor Hem in aanbidding neer.

De blindgeborene werd uit de vergadering van Israël uitgeworpen, maar kwam (zoals broeder Bellett eens zo mooi heeft gezegd) in de armen van de Heer Jezus terecht! Een treffend beeld van deze waarheid hebben wij in de geschiedenis van David. David betekent 'beminde' en is een voorbeeld van de Heer Jezus, Gods Geliefde. En tot hem vergaderden allen die benauwd en bitterlijk bedroefd waren, en hij werd tot overste over hen. De spelonk van Adul-lam was geen aantrekkelijke plaats; het was er duister en vol gevaren. Maar de persoon van David maakte deze plaats tot een liefelijke plek. Allen die tot hem hun toevlucht namen, vonden er verkwikking voor hun ziel, erkenden David als hun hoofd en werden later(?) met hem rijkelijk gezegend.

Zo is het ook nu met allen die in oprechtheid de Heer Jezus zoeken. Al worden zij veracht en miskend, er is voor hen geen liefelijker plek dan in de tegenwoordigheid van hun Geliefde, en zij erkennen Hem als hun Heer, Die hen straks als koningen met Hem zal doen heersen.

2. Twee of drie

Het tweede waarover onze tekst spreekt, zijn de getallen 'twee of drie'. Dit houdt zeer zeker de vertroostende gedachte in dat, al zouden er maar twee of drie zijn die de plaats door de Heer aangewezen, hebben gezocht, Hij ook aan dit kleine getal Zijn belofte verbindt.

Vooraf voor de dagen van het verval van de Gemeente is dit een heerlijke bemoediging. Niet alleen in het begin, toen de duizenden de plaats door de Heer verkoren, hadden gezocht en gevonden, was de Heer in het midden; maar ook als het zó zou worden dat er slechts twee of drie zouden zijn die in getrouwheid de aanwijzing van de Heer Jezus zouden opvolgen, zou Hij Zijn belofte waarmaken. Is het niet alsof de Heer, die alle dingen tevoren weet, in het noemen van het kleinste aantal voorziening gegeven heeft voor de dagen van het verval van de Gemeente? Wat er ook verdwenen is, de heerlijke belofte van de Heer Jezus is gebleven dat Hij in het midden is waar de 'twee of drie' tot Hem vergaderd zijn.

Waar in Uw naam en tot Uw ere

Slechts twee of drie vergaderd zijn,
Daar geldt reeds Uw belofte, Heere,
Daar wilt U in hun midden zijn!

Behalve deze vertroostende gedachte echter die in de woorden 'twee of drie' ligt, kunnen wij er ook een zinspelende vinden op wat ons zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt meegedeeld over het getuigenis. In Deuteronomium 19:15 wordt gezegd: 'Op de verklaring van twee getuigen, of op de verklaring van drie getuigen staat de zaak vast'. En in Mattheüs 18:16 – dus enige verzen vóór het door ons behandelde woord – lezen wij: 'Opdat door de mond van twee of drie getuigen elk woord vast staat'. En Paulus zegt tot de Korinthiërs: 'In de mond van twee of drie getuigen zal elke zaak bestaan'.

Uit deze aanhalingen is daarmee bewezen dat de twee of drie door God beschouwd worden als een getuigenis voor enige zaak. Precies zó is het ook in betrekking tot het vergaderd zijn in de Naam van de Heer Jezus. Zij die de Heer Jezus zoeken, die rondom het Middelpunt vergaderd worden door de Heilige Geest, vormen een getuigenis, al zouden het er maar twee of drie zijn. Eén alleen kan geen getuigenis vormen.

Daarom is het zo belangrijk dat ieder die zich afgezonderd heeft van de vaten tot oneer, aan de voeten van de Heer komt, om daar anderen te ontmoeten die Hem óók aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:21-22), opdat zij samen een getuigenis vormen voor Zijn Naam en Woord, zoals gezegd wordt tot de Gemeente te Filadelfia in Openbaring 3:8: 'U hebt Mijn Woord bewaard, en Mijn Naam niet verloochend'.

Het is alsof wij het woord van Jesaja horen: 'Tot de wet en tot de getuigenis'. Wij moeten terugkeren naar *dat* wat vanaf het begin is; dat is naar het Woord! En naar *Hem* Die van het begin is; naar Zijn Naam (1 Joh. 2:24). Wat een heerlijk voorrecht is het te behoren tot hen die zo, te midden van het verval, een getuigenis zijn voor Hem Die zo graag in het midden van de Zijnen is!

3. Vergaderd zijn: gemeenschap

Dan volgen de woorden: 'vergaderd zijn,' eigenlijk: 'bijeengegaderd zijn'. De gedachte aan **gemeenschap** ligt dus allereerst in de woorden 'vergaderd zijn' opgesloten. De gelovigen horen 'bijeenge'. In Maleachi 3:16 lezen wij van de getrouwen die te midden van het ontrouwe volk van Israël de Heere zochten: 'Dan spreken zij die de HEERE vrezen, ieder tot zijn naaste: de HEERE slaat er acht op en luistert. Er is een gedenkbuch geschreven voor Zijn aangezicht voor wie de HEERE vrezen en wie Zijn Naam hoogachten'.

Te midden van de treurig zedelijke toestand waarin het uit de ballingschap teruggekeerde volk zich bevond, waren er getrouwen die gekenmerkt werden door de vrees van de HEERE. Van de meerderheid van het volk moest gezegd worden: 'Zij vrezen *Mij* niet'. De getrouwen echter *beefden voor Zijn Woord en gedachten Zijn Naam*. En dit geeft die heerlijke gemeenschapsoefening die ook in de tijden van het grootste verval gevonden kan worden. Ja, de getrouwen worden dan juist samengedreven, omdat zij twee kenmerken hebben: de vrees voor de Heer en het gedenken van de Naam van de Heer. De Heilige Geest, Die hen afzonderd van het kwaad, brengt hen samen tot een Persoon die zij waarachtig vrezen en wiens Naam tijdens Zijn afwezigheid voor hen *alles* is.

Dit kwam ook zo heerlijk uit in de dagen, toen de Heer Jezus geboren werd. Elizabeth, Zacharia, Simeon, Anna en vele anderen vreesden de Heere en verwachtten met vurig verlangen de verlossing, terwijl het godsdienstige volk zich in een betreuenswaardige toestand bevond op elk gebied.

De godsdienstige stelsels geven toe dat het Woord van God verplichtingen oplegt; maar alleen in zover die niet in tegenspraak zijn met hun organisaties. Maar het hart dat de Heer Jezus toegewijd is, zoekt de onzichtbare Christus, wenst in Zijn nabijheid te verkeren, en zoekt dus tevens gelovigen die óók door het geloof zich hechten aan de Persoon van Christus.

Wat kwam dat heerlijk uit bij Anna die, hoewel ze oud was, in verbinding stond met allen die in Jeruzalem de verlossing verwachtten, en die, toen zij zelf het Kind had gezien, niet alleen persoonlijk de Heere loofde, maar tot alle anderen over Hem ging spreken! In Handelingen 2:47 lezen we dat de Heere dagelijks aan de Gemeente toevoegde die behouden moesten worden. Dat wil zeggen: God had het op Zich genomen het overblijfsel van Israël te behouden, en deed dit nu door het toe te voegen aan de nieuwe kring van gemeenschap.

In Johannes 4 lezen wij dat de Joden geen gemeenschap hadden met de Samaritanen. Ook mochten de Joden en de heidenen geen omgang met elkaar hebben. De beloften en de verbonden waren van de Joden, en de heidenen waren zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar Christus heeft de middelmuur van de omtuining verbroken, en gelovigen uit de Joden, Samaritanen en heidenen zijn nu één lichaam, zijn tot één kring gevormd, oefenen samen gemeenschap. Wat is het heerlijk om tezamen, afgezonderd van het kwaad in eigen vorm, ons te hechten aan het Woord en aan de Naam van de Heer Jezus! Een ieder spreekt erover tot zijn naaste! Samen bemoedigen zij elkaar met de gedachte dat de Heer Jezus spoedig zal komen!

Spraken niet Petrus, Andreas en Nathanaël onder elkaar over de Messias, die Zich aan hen had geopenbaard? In Maleachi riepen de getrouwen: De Verlosser *zal* komen! In Lukas: De Verlosser *is* gekomen. En nu roepen wij: De Verlosser *komt!* 'Houdt wat u hebt,' roept de Heer toe aan hen die zich met Hem bezighouden en op Hem wachten. Ja, Hij bemoedigt hen in de wachttijd. En samen oefenen zij gemeenschap met de Heer Jezus en met elkaar, verblijden zij zich in Hem die het Middelpunt van hun vereniging is.

4. Vergaderd zijn – door de Heer Jezus

Ten nauwste hiermee verbonden is echter de gedachte aan **afzondering**. Want let erop dat er niet staat: 'zich vergaderen' of 'samenkomen', maar '*vergaderd zijn*'. Het is natuurlijk wel waar dat allen die de Heer Jezus zoeken en die zo gemeenschappelijk een getuigenis vormen, zich vergaderen of samenkomen. Maar het is treffend dat de uitdrukking hier anders gekozen is. Want het gaat hier niet om een willekeurig samenkomen tot het één of ander doel, om zich te verenigen met het oog op het één of ander belang, maar het gaat hier om het *bijeen vergaderd zijn* door de Heer en door Zijn Geest, op de plaats door de Heer Jezus Zelf aangewezen. Het hele verband maakt dit duidelijk, omdat tevoren gesproken wordt over de Gemeente en de door haar uit te oefenen tucht.

Natuurlijk kan in algemene zin met vrijmoedigheid van dit woord gebruik gemaakt worden,

als men samenkomt om voor anderen iets te zijn of samen iets van de Heer te verwachten. Maar allereerst is het toch noodzakelijk te letten op wat een woord in het verband zeggen wil. En dan is het duidelijk dat het hier gaat om het door de Geest vergaderd zijn als getuigenis op de plaats door God aangewezen.

Daarvoor is *afzondering* nodig, afzondering van de onbekeerden, van elk menselijk stelsel, in één woord: van het kwaad. Dit kan alleen geschieden, doordat de Heilige Geest ertoe brengt zich persoonlijk te reinigen van de ongerechtigheid en van de ongerechtigheden, om aldus, geheiligd, bekwaam te zijn tot gebruik door de Meester, tot alle goed werk toebereid (2 Tim. 2:21).

Terwijl Lot leefde te midden van de ongerechtigheid en omgang had met de onrechtvaardigen, verkeerde Abraham in de tegenwoordigheid van de Heere, met het heerlijk gevolg dat God aan hem Zijn verborgenheden bekendmaakte. Niet dat hij zich niet bekommerde om het heil van de hem omgevende wereld; wij weten hoe hij met volharding voorbede deed voor Sodom. Maar hij en zijn huis namen toch een afgezonderde plaats rond het altaar in.

Zo is het ook met ons. Wat het aankondigen van het oordeel en het brengen van de blijde boodschap betreft, wenden wij ons met ijver en onvermoeid, tijdig en ontijdig, tot allen. En wij bidden met volharding voor allen. Maar wat de eredienst aangaat, scheiden wij ons af, want dit is Gods beginsel van eenheid. En deze afscheiding geschiedt niet willekeurig, maar wordt bewerkt door de Heilige Geest, die uit het midden doet gaan van hen die niet met Gods wil rekenen; en die bijeen vergadert rondom Hem die Zelf afgescheiden is van de ongerechtigheid en van de ongerechtigheden. Zij die afgezonderd zijn door de Geest, worden vergaderd door dezelfde Geest. En dat alles geschiedt tot *Christus*.

5. Tot Zijn Naam

Het vijfde waarover onze tekst spreekt, is dan ook de Naam van Heer Jezus. De uitdrukking 'in Mijn Naam' die hier gebruikt wordt, heeft de bijzondere betekenis van: *tot* Mijn Naam, d.w.z. *tot de belijdenis* van Mijn Naam. Alles wat wij doen, moeten wij in de Naam van de Heer Jezus doen, zoals geschreven staat in Kolosse 3:17: 'En al wat u doet, in woord of werk, doet alles in de Naam van de Heer Jezus, God, de Vader, dankende door Hem'. In het bijzonder is dit natuurlijk waar, wanneer het gaat om de dingen van de Heer Jezus.

In de Naam van de Heer Jezus moeten wij het Evangelie verkondigen, in de Naam van de Heer Jezus bidden en Zijn Woord onderzoeken. Maar het voorzetsel dat in onze tekst oorspronkelijk gebruikt wordt, zegt nog iets meer dan *in*. Het heeft de bedoeling van tot iets gebracht te zijn. Wij zijn afgezonderd geworden, in gemeenschap met elkaar gebracht, en op die manier vergaderd *tot* Hem die naar ziel en lichaam recht op ons heeft gekregen. Zijn Naam heeft voor ons **gezag**. Al in Genesis lezen wij: 'Toen begon men de Naam van de Heere aan te roepen'. Aanroepen heeft de betekenis van aanbidden. Te midden van de goddelozen, en van hen die niet met de Heer rekenden, bogen Seth en vele anderen zich voor de Heer neer en erkenden dat Zijn Naam voor hen gezag had. Het is vreselijk die Naam te verachten, en ontarend voor de Heer wanneer die terzijde wordt geschoven of wanneer er geen rekening mee wordt gehouden. Zijn Naam is de uitdrukking van Zijn Wezen. Al de liefelijkheid, maar ook al de heerlijkheid van Zijn Persoon is ons in Zijn Naam geopenbaard. En tot die Naam nu vergaderd te zijn, is een groot voorrecht, is het werk van de Heilige Geest. De

Heilige Geest, die alle gelovigen tot één lichaam heeft gevormd en die iedereen de heerlijkheid van Christus toont, wil ook allen verenigen rondom die heerlijke Naam, opdat zij zich in die Naam zouden verblijden en zich voor het gezag van die Naam zouden buigen.

Wie op die manier vergaderd zijn, houden dus rekening met de autoriteit van de Heer Jezus. *Hij* is het die door de Geest vergadert; *Hij* is het ook die door de Geest aanwijst wie niet vergaderen mogen of wie afgewezen moeten worden.

In Leviticus 24 lezen wij van de gouden tafel met de twaalf toonbroden; een beeld van de eenheid. Maar dadelijk daarop wordt in hetzelfde hoofdstuk melding gemaakt van een man die de Naam van de Heere had gelasterd. De hele vergadering moest zo iemand stenigen. In eenheid samen voor God moesten zij ook in overeenstemming met elkaar tucht uitoefenen. En dat niet naar eigen willekeur, maar rekening houdende *met de Naam*.

Hetzelfde principe vinden wij in het Nieuwe Testament. In 1 Korinthe 5 wijst de apostel de Korinthiërs erop dat zij allemaal verlore mensen waren voor wie Christus was geslacht. Hij zegt: 'Ook ons Pascha, Christus, is geslacht'. Zoals in Exodus 12:6 wordt opgemerkt dat de gehele gemeente van de vergadering van Israël *het* lam zou slachten, hoewel er toch vele lammeren waren, zo wordt ook hier aan de *eenheid* van het éne lichaam gedacht. Christus is voor allen geslacht. Voor de Korinthiërs, voor Paulus, voor alle gelovigen.

Nu wijst de apostel erop dat het zo heerlijk is als verlost en feest te vieren, in eenheid met elkaar, in verschillende plaatselijke gemeenten. Maar dat daarmee ten nauwste verbonden moet zijn de wegdoening van het kwaad. 'Laten wij daarom feestvieren, niet met oud zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met ongezuurd brood van oprechtheid en waarheid.' En hij verbindt dit met *de Naam van de Heer Jezus*. Het was zijn oordeel, zijn overtuiging, dat uit het midden moest weggedaan worden degene die in de zonde leefde. En omdat hij rekening hield met het gezag van de Naam van de Heer Jezus, deelde hij aan de Korinthiërs mee – alsof hij persoonlijk aanwezig was, hoewel hij ergens anders in een gemeente verbleef – dat hij het nodig vond *in de Naam van de Heer Jezus* zulke zondige mensen uit het midden te verwijderen, en wel als zij samen vergaderd waren 'met de kracht van onze Heer Jezus Christus'.

Allen die vergaderd zijn in de Naam van de Heer Jezus, hebben rekening te houden met de heerlijkheid van deze Naam en hebben onder de leiding van de Heilige Geest het gezag van die Naam te handhaven.

6. Daar ben Ik

Hiermee staat in innige betrekking wat als zesde waarheid (?) wordt gezegd: 'Daar ben *Ik*'. De 'Ik ben' is de heerlijke Persoon die aanwezig is. Niet alleen dat Hij in de Geest bij ons is, zoals Hij in de Geest in iedere gelovige wonen wil; maar waarlijk persoonlijk wordt Hij in het midden gevonden van hen die tot Zijn Naam vergaderd zijn. *Lichamelijk* is Hij in de hemel, aan Gods rechterhand, maar *persoonlijk*, hoewel onzichtbaar, komt Hij daar waar men tot Zijn Naam vergaderd is. Hij is ook wel overal aanwezig in de Geest waar men in Zijn Naam, persoonlijk of gemeenschappelijk, iets doet; maar de belofte dat Hij als de 'Ik ben' in persoon – hoewel onzichtbaar – in het midden verschijnt, is ten nauwste verbonden met het vergaderd zijn tot de belijdenis van Zijn Naam. Hoe heerlijk is deze gedachte! Hij Die alles is

voor de zondaar, Die met de Zijnen is iedere dag, vertegenwoordigt Zich in Zijn heerlijke Persoon telkens in het midden van hen die buigen voor het gezag van Zijn Naam en die niet handelen naar eigen inzicht, maar die Hem Zelf in wat zij doen en laten de eer geven.

De Naam van Hem die woonde in het midden van Zijn volk als de 'Ik ben', moest gezag hebben voor Mozes en voor de kinderen Israëls. Als de Israëlieten in het beloofde land zouden gaan naar de plaats die de Heer, hun God, verkoren zou hebben om Zijn Naam daar te doen wonen, moesten zij voor de Heer verklaren wie zij geweest waren, wat er van hen door genade geworden was, en moesten zij zich niet alleen buigen voor het aangezicht van de Heere, maar in alles wat zij deden, rekening houden met *Zijn heiligen Naam* (Deut. 26).

Direct na de opstanding verschijnt de Heer in het midden van de Zijnen. En in Hebrreeën 2:12 lezen wij: 'In het midden van de gemeente zal *Ik* u lofzingen'. Hij Zelf is daar waar men tot Hem vergaderd is. Hij Zelf heft daar de lofzang aan. Wat een onuitsprekelijke waarheid is het de persoonlijke **tegenwoordigheid** van de Heer Jezus in het midden van de Zijnen!

7. In het midden van hen

De laatste woorden van onze tekst luiden dan ook zo vol bemoediging: 'In het midden van hen'. Die 'hen' zijn de 'twee of drie' die vergaderd zijn tot Zijn Naam. En in hun midden wordt Hij gevonden. Of beter: in het midden, als hun Middelpunt.

Eens verzochten de kinderen Israëls de Heer, door met Hem te twisten, zeggende: 'Is de Heer in het midden van ons, of niet?'. Wat een ongelooft! Mozes, de man van geloof, wilde niet optrekken, als de Heer niet in het midden van het volk meeging. En de Heer Jezus zegt tot Zijn discipelen: '*Ik* ben in het midden van u als Eén die dient'.

Terwijl Hij na Zijn opstanding tweemaal verschijnt in het midden van de Zijnen. 'Toen het dan avond was op die eersten dag van de week, kwam Jezus en stond in het midden.' 'En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Jezus kwam, en stond in het midden.' Niemand anders dan Hij kan en mag het **Middelpunt** van de gelovigen zijn. Hij alleen moet ons hart bezitten. Naar Hem moet ons verlangen uitgaan. Hij die in de toekomst zal staan in het midden van de oudsten als het geslachte Lam, wil ook nu zijn: het heerlijk Middelpunt van onze eenheid, het Middelpunt van onze aanbidding, het Middelpunt van onze gemeenschapsoefening. Geve God dat wij ons, in het vooruitzicht dat eens alle heiligen rondom Hem vergaderd zullen zijn, iedere keer als wij rondom Hem vergaderd zijn, in Hem verblijden, opdat Hij Die het voorwerp is van Gods welbehagen, de vreugde van Zijn hart, het Middelpunt van al Zijn gedachten en plannen, de eer ontvangt die Hem toekomt!

Welke belangrijke waarheden liggen er toch opgesloten in de enkele woorden van de Heer: 'Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'! Ze zijn een kostbaar kleynood. Ze bieden, vooral in dagen als de onze, rijke vertroosting en geven een schat aan onderwijzing. Ze zijn bovendien als een vast fundament, ons door God gegeven voor onze tijd van verval; er is geen heerlijker vergaderen dan op grondslag van Mattheüs 18:20!

Nee, wij willen geen ander Middelpunt van vereniging, van vergaderen kiezen dan Jezus en Zijn Naam. Wij willen ook naar geen andere Naam ons noemen dan naar de Naam van Hem

die het welbehagen van de Vader en de vreugde van de engelen is. Wij willen ons verblijden vergaderd te zijn tot de Naam van Hem die Zich niet schaamt ons broeders te noemen, en die persoonlijk in het midden is van hen die rondom Hem samen zijn. En wij willen Zijn onvergankelijke schoonheid bewonderen, Zijn liefde en trouw genieten, Hem alle gezag toekennen, in alles met Zijn heilige, persoonlijke tegenwoordigheid rekening houden, God, de Vader, dankende dat Hij ons Hem heeft geschonken als het Middelpunt van eenheid en vereniging!